

UCZCIWOŚĆ WOBEC BOGA

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Łk 16,10; Kpł 27,30; Rdz 22,1-12; Hbr 12,2; Łk 11,42; Hbr 7,2-10; Ne 13,1-31.

TEKST PAMIĘCIOWY: „A to, które padło na dobrą ziemię, oznacza tych, którzy szczerem¹ i dobrym sercem usłyszawszy słowo, zachowują je i w wytrwałości wydają owoc” (Łk 8,15).

Co to jest uczciwe serce i jak się objawia? Współczesna kultura często podchodzi do uczciwości z punktu widzenia niejasnej relatywistycznej etyki. Większość ludzi czasami dopuszcza się nieuczciwości, ale uważa to za akceptowalne, jeśli naruszenie jej nie jest zbyt rażące. Twierdzi się, że w szczególnych okolicznościach nieuczciwość jest w pewnym stopniu usprawiedliwiona.

Prawda i uczciwość idą ze sobą w parze. Ale nie rodzimy się ze skłonnością do uczciwości. Jest ona raczej wyuczoną moralną zaletą i sednem moralnego charakteru szafarza.

Gdy żyjemy uczciwie, wynikają z tego dobre rzeczy. Na przykład nie musimy nigdy się martwić, że zostaniemy przyłapani na jakimś kłamstwie albo że będziemy musieli zmyślać, by je ukryć. Już tylko z tego powodu uczciwość jest cenną cechą charakteru, zwłaszcza w trudnych sytuacjach, gdy możemy być kuszeni, by być nieuczciwymi.

W lekcji tego tygodnia będziemy studiować duchowe pojęcie uczciwości na przykładzie praktyki oddawania dziesięciny i przekonamy się, dlaczego dziesięcina jest ważna w szafarstwie.

¹ W greckim oryginale występuje tutaj słowo *kalos*, co można też przetłumaczyć jako *uczciwy* (zob. Oktawiusz Jurewicz, *Słownik grecko-polski*, Wydawnictwo Szkolne PWN, Warszawa 2000, t. I, s. 488 — *przyp. red.*).

Co najmniej jedno łączy nas wszystkich — to, że nie lubimy nieuczciwości. Nie lubimy jej szczególnie, gdy widzimy ją u innych ludzi. Jednak nie jest łatwo dostrzec ją u siebie, a gdy ją dostrzegamy, jesteśmy skłonni tłumaczyć nasze postępowanie, usprawiedliwiać je i umniejszać jego znaczenie:

— To nic złego! To drobna sprawa, niezbyt ważna!

Możemy oszukiwać siebie i przeważnie nam się to udaje, ale nigdy nie oszukamy Boga.

„Nieuczciwość jest praktykowana w naszych szeregach i jest to przyczyną letniości u wielu z tych, którzy twierdzą, że wierzą w prawdę. Nie mają oni więzi z Chrystusem i zwodzą samych siebie”¹.

Przeczytaj Łk 16,10. Jaką ważną zasadę wyraził Jezus w tych słowach i jak pomagają nam ona zrozumieć znaczenie uczciwości nawet w najmniejszych sprawach?

Bóg wie, jak łatwo przychodzi nam być nieuczciwymi, zwłaszcza w kwestii dóbr, które posiadamy. Tak więc dał nam mocny środek przeciwko nieuczciwości i egoizmowi, przynajmniej w sprawach materialnych.

Przeczytaj Kpł 27,30 i Ml 3,8. Czego uczą te wersety i jak może to pomóc nam trwać w uczciwości?

„Nie jest to apel do czyjejs wdzięczności czy też wspaniałomyślności. Jest to sprawa zwykłej elementarnej uczciwości. Dziesięcina należy się Panu. On zaś wzywa nas do oddania tego, co Mu się w pełni należy. (...). Jeżeli rzetelność jest istotną zasadą w interesach, czyż możemy nie uznać naszych zobowiązań wobec samego Boga, będących podstawą wszystkich innych?”²

Jak oddawanie dziesięciny pomaga ci pamiętać, kto ostatecznie jest właścicielem wszystkiego, co masz? Dlaczego ważne jest, byśmy nigdy nie zapomnieli, kto jest właścicielem wszystkich powierzonych nam dóbr?

¹ Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, Omaha 1948, t. IV, s. 310.

² Też, *Wychowanie*, Warszawa 1992, s. 97.

Przeczytaj Rdz 22,1-12. Co ta historia mówi nam o realiach wiary Abrahama?

Życie wiary to nie jest jednorazowe wydarzenie. Nie polega na wyrażeniu wiary w mocny sposób jeden raz w celu dowiedzenia, że jesteśmy lojalnymi i wiernymi chrześcijanami żyjącymi łaską i zbawionymi przez krew Chrystusa.

Na przykład świat religijny po tysiącach lat nadal podziwia wiarę okazaną przez Abrahama, gdy patriarcha miał ofiarować Izaaka na górze Moria (zob. 22. rozdział *Księgi Rodzaju*). Ale ten przejaw wiary nie był czymś, co Abraham uczynił pod wpływem potrzeby chwili. Jego wcześniejsze życie w wierności i posłuszeństwie pozwoliło mu postąpić tak, jak postąpił. Gdyby wcześniej często zdarzało mu się być niewiernym, nie zdałby egzaminu wiary. Niewątpliwie też człowiek mający tego rodzaju wiarę żył zgodnie z nią także po tym wydarzeniu.

Chodzi o to, że wiara szafarza nie jest jednorazowym dokonaniem. Z czasem albo się pogłębia i wzmacnia, albo staje się płytsza i słabnie w zależności od postępowania człowieka wierzącego.

Przeczytaj Hbr 12,2. Co ten werset mówi nam o źródle wiary i o tym, jak możemy ją przyjąć?

Naszym obowiązkiem jako wiernych szafarzy jest patrzeć „na Jezusa, sprawcę i dokończyciela wiary, który zamiast doznać należytej mu radości, wycierpiał krzyż, nie bacząc na jego hańbę, i usiadł na prawicy tronu Bożego” (Hbr 12,2). Słowo Dokończyciel jest użyte w całym *Nowym Testamentie* tylko w tym przypadku, a można je przetłumaczyć także jako Udoskonaliciel. To znaczy, że Jezus zamierza doprowadzić naszą wiarę do dojrzałości i pełni (zob. Hbr 6,1-2). Tak więc wiara, życie wiary, jest dynamicznym doświadczeniem — wzrasta, dojrzewa i rozwija się.

W jaki sposób twoja wiara rośnie i dojrzewa z biegiem czasu? A może nie rośnie i nie dojrzewa?

Jak zauważyliśmy wczoraj, wiara jest procesem oraz dynamicznym doświadczeniem, które z założenia powinno rozwijać się i dojrzewać. Jednym ze sposobów, dzięki któremu Bóg *dokańcza* naszą wiarę i prowadzi ją do pełni, jest oddawanie dziesięciny. Właściwie rozumiane oddawanie dziesięciny Bogu nie jest legalizmem. Gdy oddajemy dziesięcinę, nie czynimy czegoś, w zamian za co moglibyśmy oczekiwać przyjęcia do nieba. Przeciwnie, dziesięcina jest wyrazem naszej wiary. Jest to zewnętrzne, widoczne i osobiste wyrażenie prawdziwości naszej wiary.

W końcu każdy może stwierdzić, że ma wiarę i wierzy w Boga, a nawet w Jezusa. Jak wiemy, „demony również wierzą i drżą” (Jk 2,19). Ale oddawać 10% dochodu Bogu? To wymaga prawdziwej wiary.

Przeczytaj Łk 11,42. Co Jezus miał na myśli, mówiąc, że dziesięcina jest czymś, co należy czynić? Jak dziesięcina wiąże się z ważniejszymi sprawami w prawie Bożym?

Oddawanie dziesięciny jest pokornym wyrazem zależności od Boga i aktem zaufania pokładanego w Chrystusie jako naszym Odkupicielu. Jest uznaniem, że zostaliśmy obdarzeni „w Chrystusie wszelkim duchowym błogosławieństwem niebios” (Ef 1,3) i obietnicą czegoś więcej.

Przeczytaj Rdz 28,14-22. Jak Jakub odpowiedział na Bożą obietnicę?

„Boży plan dotyczący dziesięciny jest piękny w swej prostocie i skuteczności. Wszyscy powinni przyłączyć się do niego z wiarą i odwagą, gdyż dziesięcina jest Bożym zaleceniem. System ten łączy w sobie prostotę i użyteczność, a zrozumienie jego zasadności nie wymaga głębokich studiów. Dzięki niemu każdy może czuć się uczestnikiem wielkiego dzieła zbawienia. Każdy człowiek może stać się skarbnikiem Pana i pośrednikiem w zaspokajaniu potrzeb dzieła”¹.

W jaki sposób osobiście odkryłeś prawdziwe duchowe błogosławieństwa związane z oddawaniem dziesięciny? Jak oddawanie dziesięciny przyczynia się do umacniania twojej wiary?

¹ Ellen G. White, *Rozsądne szafarstwo*, Warszawa 1999, s. 47.

Często mówimy o oddawaniu Bogu dziesięciny. I słusznie, bo przecież oddajemy Mu tylko to, co już należy do Niego.

Przeczytaj Kpł 27,30. Jakie dwa ważne fakty związane z dziesięciną są wskazane w tym wersecie?

„Dziesięcina należy do Pana i dlatego jest święta. Nie staje się święta przez jakieś ślubowanie czy akt poświęcenia. Jest święta po prostu z samej natury, jako że należy do Pana. Nikt prócz Boga nie ma do niej prawa. Nikt nie może jej poświęcić Panu, gdyż dziesięcina nigdy nie jest częścią osobistej własności żadnego człowieka”¹.

Nie my czynimy dziesięcinę świętą, ale Bóg uczynił ją świętą przez jej przeznaczenie. On ma do tego prawo. Jako szafarze oddajemy Mu to, co należy do Niego. Dziesięcina jest poświęcona Bogu do szczególnego celu. Zatrzymanie jej w innym celu jest nieuczciwe. Praktyka oddawania świętej dziesięciny nigdy nie powinna być zaniechana.

Przeczytaj Hbr 7,2-10. Jak omówienie przez Pawła faktu oddania dziesięciny Melchisedekowi przez Abrahama świadczy o głębszym sensie oddawania dziesięciny? Komu tak naprawdę Abraham oddał dziesięcinę?

Tak więc jak sobota jest święta, tak i dziesięcina jest święta. Słowo *święty* znaczy: *odłączony do szczególnego użytku*. W ten sposób sobota i dziesięcina łączą się ze sobą. Świętujemy siódmy dzień tygodnia jako święty i oddajemy dziesięcinę Bogu jako Jego świętą własność.

„Bóg poświęcił siódmy dzień. Ta szczególna część czasu, oddzielona przez samego Boga jako pora nabożeństwa i odpoczynku, jest dziś tak samo święta jak wówczas, gdy Bóg odpoczął po stworzeniu ziemi. Podobnie dziesięcina z naszych dochodów jest »poświęcona Panu« (Kpł 27,30). W *Nowym Testamencie* nie zostało zmienione prawo dotyczące dziesięciny, tak samo jak nie uległo zmianie prawo dotyczące szabat; przeciwnie, podkreślono ich ważność i głębokie duchowe znaczenie (...). Gdy jako lud staramy się oddać Bogu czas, który dla siebie zarezerwował, czy nie powinniśmy oddać także części naszych pieniędzy, do której Bóg rości sobie prawo?”²

Co możesz czynić, by zachować świadomość i odczucie, że twoja dziesięcina jest naprawdę święta?

¹ Ángel Manuel Rodríguez, *Stewardship Roots*, Silver Spring 1994, s. 52.

² Ellen G. White, *Rozsądne szafarstwo*, Warszawa 1999, s. 42.

Długie panowanie Hiskiasza jest uważane za szczytowy okres w dziejach plemienia Judy. Od czasów Dawida i Salomona Izraelici nie cieszyli się takim Bożym błogosławieństwem. Od 29. do 31. rozdziału 2 *Księgi Kronik* opisane są ożywienie religijne i reformacja, jakie nastąpiły w tym okresie: „Czynił on [Hiskiasz] to, co prawe w oczach Pana” (2 Krn 29,2). „Wznowiona została służba Boża w świątyni Pańskiej” (2 Krn 29,35). Zorganizowano święto Paschy (zob. 2 Krn 30,5). „Była tedy wielka radość w Jeruzalemie” (2 Krn 30,26). Pogańskie posągi, ołtarze i miejsca ofiarne na wzgórzach zostały zniszczone (zob. 2 Krn 31,1). Nastąpiły nieoczekiwane ożywienie serc i reforma postępowania, a jednym z efektów tego była obfitość w zakresie dziesięciny i darów (zob. 2 Krn 31,4-5.12).

Nehemiasz podaje inny przykład ożywienia, reformacji i oddawania dziesięciny. Przeczytaj Ne 9,2-3. Co oznacza ożywienie serc? Przeczytaj Ne 13,1-31. Gdy Nehemiasz dokonał reformy „domu naszego Boga” (Ne 13,4), co Judejczycy przynieśli do świątyni (zob. Ne 13,12)?

„Ożywienie i reformacja to dwie różne rzeczy. Ożywienie oznacza odnowienie duchowego życia, rozbudzenie mocy umysłu i serca oraz zmartwychwstanie z duchowej śmierci. Reformacja oznacza reorganizację, zmianę poglądów i teorii oraz nawyków i praktyk”¹.

Związek zachodzący między ożywieniem, reformacją i oddawaniem dziesięciny jest naturalny. Bez oddawania dziesięciny ożywienie i reformacja są letnie, o ile w ogóle są ożywieniem i reformacją. Często jako chrześcijanie stoimy biernie na uboczu, podczas gdy powinniśmy aktywnie uczestniczyć w dziele Pańskim. Ożywienie i reformacja wymagają zaangażowania, a oddawanie dziesięciny jest częścią tego zaangażowania. Jeśli zatrzymujemy dla siebie to, czego Bóg żąda od nas, to nie możemy oczekiwać od Niego, że da nam to, o co Go poprosimy.

Ożywienie i reformacja następują w Kościele, a nie poza nim (zob. Ps 85,7). Musimy poszukiwać Boga, by doświadczyć ożywienia (zob. Ps 80,20) i reformacji, by spełniać „uczynki takie, jak pierwej” (Ap 2,5). Musi nastąpić reformacja w tym, co zatrzymujemy dla siebie i co oddajemy Bogu.

To nie sam czyn sprawia różnicę, ale decyzja podjęta w umyśle i emocje, które świadczą o motywacji i poświęceniu. Rezultatem ożywienia jest wzmocnienie wiary, wyostrenie duchowego wzroku i odnowienie uczciwości.

¹ Ellen G. White, *Christian Service*, s. 42.

DO DALSZEGO STUDIUM

Bóg zainicjował wszystkie przymierza wymienione w *Biblii* i to On podejmował inicjatywę, prowadząc swój lud ku tym przymierzom (zob. Hbr 8,10). Obietnice przymierza odzwierciedlają Jego łaskę, miłość i pragnienie zbawienia nas.

Przymierze z Bogiem obejmuje wiele elementów: Boga, człowieka, warunki przymierza, zaangażowanie w te warunki z obu stron, określone konsekwencje zerwania przymierza oraz zamierzone rezultaty zawarcia przymierza. Pojęcie dziesięciny ukazuje te elementy w Ml 3,9-10. Ten fragment księgi ponownie wskazuje szczególne przymierze między Bogiem a Jego szafarzami dotyczące dziesięciny. Gdy wstępujemy w takie przymierze, to staje się to widzialnym znakiem naszego sprzeciwu wobec materialistycznych zasad konsumpcjonizmu. W ten sposób udowadniamy, że grzeszne serce w wyniku nawrócenia jest w stanie przyjąć coś dobrego.

„Chciwe i samolubne usposobienie powstrzymuje ludzi od ofiarowania Bogu tego, co należy do Niego. Pan zawarł szczególne przymierze z ludźmi: Jeżeli regularnie będą oddawać część przeznaczoną na rozwój królestwa Chrystusa, to Pan będzie ich obficie błogosławił, tak że nie będzie miejsca, by pomieścić Jego dary. Ale jeśli ludzie zatrzymają to, co należy do Boga, Pan wyraźnie oświadcza:

— »Jesteście obłożeni klątwą« (Ml 3,9)¹.

Życie w więzi przymierza z Bogiem wiąże się z pewnymi obowiązkami. Korzystamy z obietnic przymierza, jednak czasami nie podobają się nam związane z nim przykazania i obowiązki. Ale przymierze jest w tym kontekście dwustronną umową, zaś dziesięcina jest częścią naszych obowiązków w ramach tego przymierza.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Dlaczego oddawanie dziesięciny jest tak ważnym przejawem wiary z naszej strony?
2. Co mógłbyś powiedzieć komuś, kto twierdzi, że *nie stać go na oddawanie dziesięciny*? Jak możesz pomóc komuś, kto tak uważa? Poza słowami, co jeszcze możesz zrobić, by pomóc komuś takiemu?
3. Ostatnie pytanie ze środkowej części lekcji dotyczyło tego, jak możemy pamiętać, że dziesięcina jest święta. Jak możesz odpowiedzieć na to pytanie? Jak fakt świętości dziesięciny wpływa na twój stosunek do jej oddawania?

¹ Ellen G. White, *Rozsądne szafarstwo*, Warszawa 1999, s. 49.